in memoriam

Η Καίτη Κουβάτσου δέχτηκε το πλήγμα να γίνει η πρώ τη γυναίκα στην Ελλάδα που έχασε το σύζυγό της σε δυστύχημα κατά τη διάρκεια αγώ νων αυτοκινήτου. Ο Πέτρος Κουβάτσος σκοτώ θηκε, στα 38 του χρόνια, το Σαββάτο 27 Ιουλίου του '63, στην τελευταία στροφή της ανάβασης Φιλερήμου στη Ρόδο.

Η Καίτη (αριστερά) με την Τζούλια, τον Οκτώ βριο του 2002, στην παρουσίαση του βιβλίου « η ειδική μου διαδρομή» του Σαράντη Αποστολίδη.

Ήταν ένα δυστύχημα η βιαιότητα και το αποτέλεσμα του οποίου, σοκάρισε την μικρή κλειστή κοινωνία των Ελληνικών αγώνων, που μέχρι τότε δεν είχε τέτοιου είδους απώλειες. Η Καίτη κατέβηκε στο νησί παντρεμένη και γύρισε χήρα.

Το χτύπημα ήταν πελώριο, αλλά όχι μόνον κατάφερε να ξαναφτιάξει τη ζωή της, να μεγαλώσει τα παιδιά της, να ξαναπαντρευτεί τον γιατρό Κυρίτση αλλά και να παραμείνει κοντά στο σπορ επί δεκαετίες με κυρίαρχο ρόλο στην Αγωνιστική Λέσχη Αυτοκινήτου.

Τα θυμηθήκα όλα τούτα, με την είδηση του θανάτου της. Συλλυπητήρια στα παιδιά της Λυδία και Δημήτρη.

υ.γ. επί προσωπικού:

«Γαλήνη» – Πόρος ’63

Από την κατοικία του Στέφανου και της Έρας Ζάννου, τη « **Γαλήνη** » στον Πόρο, είχαν παρελάσει οι περισσότεροι των Ελλήνων αγωνιζομένων των αρχών της δεκαετίας του ’60 μαζί με τις οικογένειές τους. Νωρίτερα είχαν αφήσει το στίγμα τους σε αυτό το μοναδικό κτίσμα ο Ελ. Βενιζέλος, ο Γ. Σεφέρης,
ο Γιάννης Τσαρούχης, ο Καραγάτσης, ο
Henry
Miller
ι.

Αυτό που θυμάμαι, με τις πιο διαλεκτές των αναμνήσεων μάλιστα, είναι κάποια κυνήγια θησαυρού που διοργάνωναν οι οικοδεσπότες για όλα τα παιδιά.Το καλύτερο πρέπει να είχε γίνει Πάσχα του ’63 και ήταν ένα άριστα οργανωμένο παιχνίδι όπου όλη η παιδική παρέα προσπαθούσε να βρει τους γρίφους, τις λύσεις και ν’ ανακαλύψει τα παιχνίδια που βρίσκονταν διάσπαρτα στο παρακείμενο δάσος. Πασχαλινά αυγά, αυτοκινητάκια, σοκολάτες και άλλα που έφερναν τον παράδεισο επί γης για κάθε τρυφερή παιδική ψυχή. Κάτι σαν γη της επαγγελίας ήταν.

Το καλοκαίρι του ίδιου έτους η ίδια περίπου παιδική παρέα λύσσαγε στη θάλασσα ακριβώς κάτω από τη «Γαλήνη». Ο ασφαλτόδρομος που υπάρχει τώρα ήταν μια στενή χωμάτινη ατραπός που δεν χρησιμοποιούσε σχεδόν κανείς και η όλη ατμόσφαιρα απηχούσε εκείνη τη μαγική εικόνα της δεκαετίας του ’60. Οι κυρίες με μαγιό deux piece, δίπλα στη θάλασσα, να προσπαθούν να μαυρίσουν και να ηρεμήσουν από τις συνεχείς παρενοχλήσεις της υπερκινητικής πιτσιρικαρίας.

Ένα άλλο παιχνίδι είχε εφευρεθεί. Παίρναμε φόρα και βουτούσαμε με το κεφάλι μέσα σε σαμπρέλες. Κάποιο λάθος, κάποιο μπλέξιμο, μπερδεύτηκαν τα πόδια μου μέσα σε δύο διαφορετικής διαμέτρου σαμπρέλες οι οποίες «κλείδωσαν» τα κάτω άκρα στην επιφάνεια εγκλωβίζοντας το κεφάλι μέσα στο νερό.

Το οξυγόνο τέλειωνε, οι κινήσεις πανικού άρχιζαν, και όλοι οι παριστάμενοι νόμισαν ότι ήταν ένα ακόμα παιχνίδι. Όλοι πλην μιας. Της Καίτης Κουβάτσου, που βούτηξε, κολύμπησε γρήγορα δίπλα μου και με τράβηξε με μια ευεργετική βία στην επιφάνεια, χαρίζοντάς μου την πιο γλυκιά αναπνοή της μέχρι τότε ζωής μου. Φοβισμένος τόσο για την επικείμενη μητρική κατσάδα όσο και για τη διαπίστωση ότι οι ανθρώπινοι πνεύμονες κρίνονται απολύτως ανεπαρκείς μέσα στο νερό προσπάθησα εις μάτην να προσποιηθώ τον αδιάφορο, χαμογελώντας ηλιθίως.

Λίγες μέρες αργότερα σύμπασα η παρέα βρέθηκε στη Ρόδο για την τριπλέτα των αγώνων. Ο Πέτρος, ο σύζυγος της Καίτης, δεν ήταν τόσο τυχερός. Τουναντίον ήταν άτυχος, πολύ άτυχος, αφού μια συγκυρία από τραγικές συμπτώσεις θα του αφαιρούσε τη ζωή, στα τελευταία μέτρα της ανάβασης Φιλερήμου. Δεν βρέθηκε καμιά νεράιδα να τον προστατέψει και η Καίτη θα έπαιρνε το ταξίδι της επιστροφής χωρίς το συζύγό της ενώ θα έπρεπε να εξηγήσει στα παιδιά της, τα οποία ήταν παρόντα στο νησί αλλά όχι και στο συμβάν, τα ανεξήγητα.

Για χρόνια θα θυμόμουν τον πατέρα μου να αφηγείται πώς ξεκίνησε και τερμάτισε εκείνη τη Φιλέρημο κλαίγοντας χωρίς μάλιστα να γνωρίζει πως ο Πέτρος είχε αφήσει την τελευταία του πνοή. Αυτό που όλοι οι αγωνιζόμενοι ήξεραν ήταν ότι είχε τραυματιστεί βαριά. Όλοι πλην ενός. Του Νίκου Καπετανάκη, που είχε βρεθεί στο σημείο του δυστυχήματος με το ασθενοφόρο, κι όταν κατέβηκε πάλι κάτω, δεν το κοινοποίησε.
Η «Γαλήνη» δεν θα φιλοξενούσε ποτέ ξανά την οικογένεια Κουβάτσου στο σύνολό της…

Τελευταία φορά μιλήσαμε πριν από αρκετά χρόνια, αρχές του '06. Ήταν λίγο μετά την έκδοση του **Όθεν ούζα καλά & άλλες ιστορίες.** Ήθελε να μου μεταφέρει τη δική της άποψη για τα γεγονότα του ράλυ της Λέσβου του '79. Μου έδωσε λεπτομέρειες που σε κάποιο βαθμό δικαιολογούσαν τα όσα συνέβησαν τότε εκεί, υπερασπιζόμενη τις επιλογές της Λέσχης. Μου είχε κάνει εντύπωση που επιθυμούσε μετά από τριάντα, σχεδόν, χρόνια, να επανέλθει στα γεγονότα, να μην το αφήσει έτσι, να δώσει τις δικές της ερμηνείες.
«Να μου φιλήσεις τη Τζούλια»
ήταν η τελευταία της πρόταση πριν αποχαιρετισθούμε.